

Ο Απ' Αρχής Ηττημένος Θάνατος (Πρεσβύτερος Νικόλαος Πάτσαλος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Με τη σημερινή Κυριακή συμπληρώνεται η ευλογημένη περίοδος της Σαρακοστής και βρισκόμαστε προ των πυλών της Μεγάλης Εβδομάδας, των μεγάλων και σπουδαίων γεγονότων της βιοτής του Χριστού. Σιγά σιγά φθανουμε στο αποκορύφωμα της λειτουργικής ζωής της Εκκλησίας μέσω των όμορφων Ακολουθιών της Μεγάλης Εβδομάδας, που στοχεύουν στη διακήρυξη της Αναστάσεως. Το κάλεσμα της Εκκλησίας, ανοιχτό προς όλους, ώστε αυτές τις ευλογημένες μέρες να βιώσουμε όλοι μυστικά τα σεπτά Πάθη και την Ανάσταση. Οι Ακολουθίες δεν μας παραπέμπουν απλά στο ιστορικό παρελθόν υπενθυμίζοντας μας τα όσα διαδραματίστηκαν στα Ιεροσόλυμα. Απώτερος σκοπός τους είναι να μας μεταφέρουν το Μυστήριο του τότε στο εκάστοτε παρόν μας. Να μας βοηθήσουν να ζήσουμε «Σήμερα» τα πάθη και την Ανάσταση.

Το μεγαλύτερο θαύμα που πραγματοποιήθηκε ποτέ στην ανθρωπότητα και που την

προικοδότησε με ένα ισχυρό τρόπο ζωής που καταπατά την φθορά της μιζέριας και του θανάτου, είναι αναμφίβολα η «Ανάστασις». Έτσι και ο Χριστός πριν την δική του καθολική Ανάσταση που καταπάτησε για τα καλά τον Θάνατο, έκανε πολλά θαύματα νεκραναστάσεων που μαρτυρούσαν τη δική του. Οι Ιουδαίοι, από την άλλη, με μανία στρέφουν τα πειρά εναντίον του Ιησού, όταν τον βλέπουν να λυτρώνει πολλούς από το Θάνατο, καθότι με αυτό τον τρόπο φαινόταν η δική τους ανεπάρκεια και αδυναμία.

Στη Βηθανία λοιπόν κάτι παρόμοιο συμβαίνει με την ανάσταση του τετραημέρου νεκρού και φίλου του Χριστού Λαζάρου. Ο Χριστός πριν την είσοδο του στα Ιεροσόλυμα προτυπώνει τη δική του αλλά και την Κοινή Ανάσταση των ανθρώπων με το θαύμα στη Βηθανία. Αυτό δηλώνει πολλά και σπουδαία πράγματα. Πριν ακριβώς από τα όσα θλιβερά και σκληρά θα συμβούν, μας προδηλώνει την κατάληξή τους. Λίγο δηλαδή πριν το ξεκίνημα της Μεγάλης Εβδομάδας ο παλμός είναι Αναστάσιμος και Χαρούμενος ώστε ο πόνος και η θλίψη που θα ακολουθήσουν να μην είναι αβάστακτα και απέλπιδα. Να μην σταθούν ικανά να ρίξουν κανένα στην απόλυτη ψυχολογική κατάπτωση. Ο Χριστός ενώπιον του τάφου του Λαζάρου πονεί και θλίβεται και μάλιστα δακρύζει· στη συνέχεια όμως χαίρεται μαζί με την Ανάσταση του φίλου του. Η λύπη του είναι προσωρινή όπως πρέπει να είναι και του καθενός μας αφού η θυσία του έδωσε τη λύση στο αδιέξοδο του Θανάτου. Έδωσε και δίνει την αναστάσιμη δύναμη στους ανθρώπους που επουλώνει το πόνο του

χαμού των αγαπημένων προσώπων.

Η Μεγάλη Εβδομάδα όντως αποτελεί ένα έντονο συναγωνισμό μεταξύ της Ζωής και του Θανάτου, του Πόνου και της Χαράς, της Θλίψης και της Ελπίδας. Τελικά ο Χριστός νίκησε τον Θάνατο και τα επακόλουθά του. Έδωσε μια καινούργια σκεπτική, έναν άλλο τρόπο ζωής, που μπορεί να αντιμετωπίσει τα τόσα άχαρα και αρνητικά που μας περιτριγυρίζουν. Αυτό το καινούργιο είναι η συμπόρευση και συσταύρωση μαζί του που μέσα κρύβει τη Χαρά της Ανάστασης. Ο Χριστός μετά τη Βηθανία πορεύεται προς τα Ιεροσόλυμα και ο κόσμος τον υποδέχεται με κραυγές Χαράς και Ελπίδας. Στο πρόσωπο του αναγνώριζαν τον σωτήρα και τον ελευθερωτή τους από τους καταπιεστές Ρωμαίους. Ο Χριστός όμως δεν εισήλθε στη πόλη τους για να διαδραματίσει ρόλο πολιτικού μεσσία και βασιλιά. Αντιθέτως εισήλθε για να ακολουθήσει τον προορισμό της Βασιλείας του που ήταν Σταυρικός και Ατιμωτικός. Εκεί λοιπόν που ανέμεναν έναν πανίσχυρο βασιλιά, αντίκρυσαν έναν «ηττημένο» βασιλιά που δεν ήταν ικανός να τους λύσει τα υλικά και καθημερινά τους αδιέξοδα. Ο Χριστός το λιγότερο που θα μπορούσε να προσφέρει θα ήταν η λύτρωση και η απελευθέρωση από τα Ρωμαϊκά καθεστώτα. Η Μεγαλύτερη όμως απειλή δεν ήταν οι Ρωμαίοι αλλά ο Θάνατος που του έπρεπε Θάνατος από έναν κοσμικά «ηττημένο» Βασιλιά.

Με αυτούς τους λογισμούς ας αντικρύσουμε τον Σωτήρα Χριστό «Σήμερα» όχι σαν έναν επίγειο βασιλιά αλλά επουράνιο. Ας μην αιτηθούμε από Αυτόν την λύση των καθημερινών μας προβλημάτων αλλά τον τρόπο που θα κερδίσουμε τη Ζωή. Ο Χριστός διά του Σταυρού και της Αναστάσεώς του μας διδάσκει τον τρόπο με τον οποίο θα νικήσουμε καθετί θανατηφόρο και βλαβερό. Τον βιολογικό θάνατο κανείς προς το παρόν δεν μπορεί να τον υπερβεί. Τον πνευματικό θάνατο που μας περιπλανά μέσα στο άγχος, τη θλίψη, τον πόνο, τη δυστυχία, κατάφεραν πολλοί να τον υπερβούν. Αυτοί που συσταυρώθηκαν μαζί με τον Ιησού. Οι εραστές της Αιωνιότητας. Οι άγιοι που ένοιωθαν αιώνιοι και αθάνατοι και που στο τέλος δεν φοβούνταν ούτε το σωματικό θάνατο, γιατί ζούσαν την Ανάσταση.